

вятъ, че не знаятъ отъ гдето се носятъ тия кокошки и храни.

Добритѣ печалби караха Ивана Тънкия да се поотпуска. Той почна да черпи за да бждатъ гоститѣ по разпуснати.

Наистина жена му се мръщеше отъ постъпкитѣ на мъжа си и често я докарваха до свада, ала Тънкия успѣ да убеди жена си, че това не вреди.

— Който дава едно за да вземе сто не губи, — казваше Тънкия на жена си.

И тя замълчваше, вѣрвайки, че като се понапечелятъ ще може да дръпне юздитѣ на мъжа си.

Ала както натоварена кола на стръмно, като я изтървешъ по падина се мъчно запаира — тѣй и Иванъ Тънкия тръгналъ по пѣтя на черпнитѣ